

Comedy Eerst won hij de belangrijkste wedstrijden. Nu slaagt Jens Dendoncker ook voor het ingangsexamen in de comedywereld met een uitmuntende solovoorstelling.

In de voetsporen van de groten, en zónder vrouwen te beledigen

Bang voor Dendoncker

Jens Dendoncker

★★★★☆

Gezien op 2/12 in Arenbergschouwburg, Antwerpen. Nu op tournee.

Het was alweer een tijdje geleden dat zich in Vlaanderen nog eens een nieuwe, goeie stand-upcomedian aandeede, in de klassieke zin van het woord en met de kwaliteiten (en vooral genoeg grappen) om het publiek langer dan een halfuur te entertainen. Jens Dendoncker stak er in 2015 al met kop en schouders bovenuit in de Humorklas van Radio 2 en was in 2016 de gedoodverfde winnaar van Humo's Comedy Cup. Daar volstond een kwartiertje om jury en publiek te overtuigen. Als je in deze sector echt wil meetellen en leven van je beroep, moet je de theaters in met een avondvullende voorstelling. Het is het ultieme ingangsexamen en we kunnen u meedelen dat Dendoncker met glans geslaagd is.

Het is geen toeval dat deze man de voorbije jaren vooral getoerd heeft als voorprogramma van Alex Agnew en Philippe Geubels, stand-upcomedians pur sang, die hij op het podium ook nadrukkelijk bedankt voor hun coaching en inspiratie. Brutaal en grofgebekt maar wel een

klein hartje. Even genadeloos voor zichzelf als voor anderen. Vlotte interactie met het publiek. En uiteraard met een karrenvracht stevige grappen en oneliners, want er moet in de eerste plaats gelachen worden. Dendoncker beantwoordt perfect aan het profiel, en dan hebben we het niet eens over de demonen in zijn hoofd die hij onder controle houdt met medicatie, ook een kenmerk dat nogal wat comedians gemeen hebben.

Therapeutisch

Hij is daar zelf heel open over. Jens Dendoncker heeft last (gehad) van epilepsie, bipolaire stoornis, dwangneuroses en allerlei angsten. Het mag een wonder heten dat hij daar zo vrolijk over doet. Maar tegelijk voel je dat het therapeutisch werkt, zoals hij zelf ook bevestigt, misschien zelfs voor lotgenoten in het publiek. 'Ik doe alleen iets als de nieuwsgierigheid het wint van de angst,' zegt hij. Optreden in de gevangenis bijvoorbeeld, of een tv-programma maken voor VTM zonder zijn eigen aard en persoonlijkheid te verloochenen. In *Hoe zal ik het zeggen?* bewijst Dendoncker iedere week dat zijn hartelijke stijl en uitstraling ook werken op tv, of hij nu presenteert, grappig acteert of de eindgenieriek uitbeeldt. Dat heeft te maken met de juiste flow en timing, veelbetekenende blikken, een stevige dosis zelfrelativering,

kwaliteiten die op een podium nog sterker uit de verf komen.

Misschien ook omdat de humor op elk moment herkenbaar blijft. Die neurotische Dendoncker probeerde vroeger op fuiven ook maar meisjes binnen te doen, en ging met zijn ouders op reis met de caravan. Hij herinnert zich de berispingen van zijn moeder en ontwaart bij sommige mensen een onverbetterlijke spreekbeurtdwang. Er zit welgeteld één politiek grapje in de show (over Theo Francken), maar voor de rest schuwt Jens Dendoncker actuele en maatschappelijke thema's. Seks en kak zijn geen taboes, jongens blijven jongens. Ook daarmee stapt hij uiteindelijk in de voetsporen van de grote binnen- en buitenlandse stand-upcomedians. Maar dan wel zonder vrouwen te beledigen of te vernederen, ook al is het 'maar om te lachen'. Blij dat we dat soort lafhartig seksisme stilaan achter de rug hebben.

Zoals hij zelf het vak geleerd heeft bij Agnew en Geubels, zo geeft Dendoncker nu de kans aan Jeroen Verdickt om zijn talent bij te schaven als support act. Deze jonge comedian maakt volop gebruik van zijn Kempenese accent en vertelt topgrappen over National Geographic en de Tweede Wereldoorlog. Dat ene kwartier volstond voor een applaus dat maar weinig voorprogramma's te beurt valt. En nu op naar het ingangsexamen.

KAREL MICHIELS

Humor en demonen © Jens Dendoncker